RETTENS KENDELSE (Femte Udvidede Afdeling)

10. juli 1996 *

I sag T-208/95,

Miwon Co. Ltd, Dongdaemun-Ku (Seoul, Sydkorea), ved advokat Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Freddy Brausch, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1754/95 af 18. juli 1995 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på

* Processprog: engelsk.

importen af mononatriumglutamat med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand (EFT L 170, s. 4), for så vidt forordningen angår Miwon Co. Ltd,
har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. Schintgen, og dommerne R. García-Valdecasas, V. Tiili, J. Azizi og R. Moura Ramos,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder

1 Ved forordning (EØF) nr. 547/90 af 2. marts 1990 (EFT L 56, s. 23) indførte Kommissionen en midlertidig antidumpingtold på importen af visse typer glutaminsyre og salte deraf med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand, mens Kommissionen godtog de tilsagn om minimumspriser, som var blevet afgivet af samtlige de eksportører, der som sagsøgeren, Miwon Co. Ltd, havde samarbejdet under undersøgelsens forløb.

2 Ved forordning (EØF) nr. 1798/90 af 27. juni 1990 (EFT L 167, s. 1), som senest ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2455/93 af 2. september 1993 (EFT L 225, s. 1), indførte Rådet en endelig antidumpingtold på importen af mononatriumglutamat med oprindelse i de nævnte lande, bortset fra produkter fremstillet af de producenter, hvis tilsagn var blevet godtaget.

3 Efter en anmodning fra den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet gav Kommissionen meddelelse (meddelelse offentliggjort i EFT 1994 C 187, s. 13) om indledningen af en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne i medfør af artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«). I klagen var det navnlig blevet gjort gældende, at mononatriumglutamat med oprindelse i de pågældende lande var blevet importeret til Fællesskabet til lavere priser end de efter de bestående tilsagn gældende.

4 Under forløbet af undersøgelsen fandt Kommissionen, at det måtte lægges til grund, at pristilsagnene, herunder det af sagsøgeren afgivne, var blevet misligholdt, hvorefter Kommissionen den 18. juli 1995 i medfør af grundforordningens artikel 10, stk. 6, udstedte forordning (EF) nr. 1754/95, hvorved godtagelsen af pristilsagnene blev trukket tilbage, og der blev indført en midlertidig antidumpingtold på importen af mononatriumglutamat med oprindelse i Indonesien, Republikken Korea, Taiwan og Thailand (EFT L 170, s. 20, herefter »forordning nr. 1754/95«). Gyldighedsperioden for denne told blev ved Rådets forordning (EF) nr. 2685/95 af 17. november 1995 (EFT L 275, s. 22) i medfør af grundforordningens artikel 11, stk. 5, forlænget med to måneder.

5 Den 19. januar 1996 udstedte Rådet forordning (EF) nr. 81/96 om ændring af forordning nr. 2455/93 af 2. september 1993 og om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af mononatriumglutamat med oprindelse i de pågældende lande (EFT L 15, s. 20, herefter »forordning nr. 81/96«). Sagsøgeren har den 12. april 1996 anlagt endnu en sag (sag T-51/96) til prøvelse af sidstnævnte forordning.

Retsforhandlinger

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 3. november 1995 har sagsøgeren anlagt sag med påstand om annullation af forordning nr. 1754/95.

7 Ved særskilt processkrift af 29. januar 1996 har Kommissionen i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 2, rejst en formalitetsindsigelse og gjort gældende, at det efter udstedelsen af Rådets forordning nr. 81/96 nu er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

8 Sagsøgeren har indgivet indlæg vedrørende formalitetsindsigelsen den 27. marts 1996.

Parternes anbringender og argumenter

9 Kommissionen har gjort gældende, at det følger af fast retspraksis, at genstanden for den til prøvelse af Kommissionens forordning nr. 1754/95 om indførelse af midlertidig told anlagte sag efter udstedelsen af Rådets forordning nr. 81/96 om indførelse af endelig told er bortfaldet (Domstolens domme af 5.10.1988, sag 56/85, Brother mod Kommissionen, Sml. s. 5655, og forenede sager 294/86 og 77/87, Technointorg mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 6077, og Domstolens dom af 11.7.1990, forenede sager C-305/86 og C-160/87, Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2945).

10 Intet forhold i forbindelse med nærværende tilfælde kan begrunde, at der i sagen sker en afvigelse af denne faste praksis. Den eneste særlige omstændighed i det foreliggende tilfælde er, at den midlertidige told blev indført som følge af en misligholdelse af et tilsagn og ikke var den første foranstaltning truffet som led i en oprindelig procedure.

11 Når en told træder i stedet for et tilsagn, er dette ikke udtryk for en sanktion, men blot for, at én form for antidumpingforanstaltning afløses af en anden.

12 Kommissionen gør endelig gældende, at det ved forordning nr. 81/96 er blevet bekræftet, hvad Kommissionen lagde til grund, nemlig at sagsøgeren havde misligholdt sit tilsagn, idet det i punkt 25-28 i betragtningerne til forordningen er angivet, at den omstændighed, at tilsagnet var blevet misligholdt, begrundede, at der for så vidt angår sagsøgerens eksportpris blev lagt en størrelse i form af en beregnet pris til grund, jf. herved grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b). Det må herefter antages, at spørgsmålet om en misligholdelse af tilsagnet nu er uden sammenhæng med den anfægtede forordning, idet det herefter angår forordning nr. 81/96, og at alle anbringender og argumenter vedrørende spørgsmålet vil kunne fremsættes som led i en sag anlagt til prøvelse af forordning nr. 81/96. Følgelig er det nu ufornødent at træffe afgørelse i nærværende sag.

13 Sagsøgeren har gjort gældende, at det af Kommissionen anførte — hvorefter spørgsmålet om en misligholdelse af tilsagnene nu er uden sammenhæng med den anfægtede forordning og herefter angår forordning nr. 81/96, og Rådets konklusioner på dette punkt kan anfægtes under en sag til prøvelse af sidstnævnte forordning — er uforeneligt med grundforordningen.

14 Den anfægtede forordning er blevet udstedt på grundlag af grundforordningens artikel 10, stk. 6, som tillægger Kommissionen en enekompetence til at fastslå, at et tilsagn er blevet misligholdt, således at godtagelsen af det bør trækkes tilbage. Når Kommissionen herved fastslår, at et tilsagn er blevet misligholdt, og godtagelsen af det bør trækkes tilbage, er dette udtryk for noget endeligt.

15 Rådet har i denne forbindelse ikke i forordning nr. 81/96 taget stilling til spørgsmålet, om godtagelsen af tilsagnet burde trækkes tilbage med den begrundelse, at det angiveligt var blevet misligholdt, for så vidt Rådet blot har taget den afgørelse i den anfægtede forordning fra Kommissionen til efterretning, hvorefter godtagel-

sen af tilsagnet burde trækkes tilbage, idet Rådet derefter ændrede den endelige antidumpingtold, der var blevet pålagt ved forordning nr. 1798/90 af 27. juni 1990, som senest ændret ved forordning nr. 2455/93 af 2. september 1993.

16 Den omstændighed, at visse af de forhold, som Rådet lagde vægt på som begrundelse for at anvende en beregnet eksportpris i forordning nr. 81/96, er de samme som dem, Kommissionen lagde vægt på i den anfægtede forordning, giver ikke grundlag for den antagelse, at spørgsmålet om en misligholdelse af tilsagnet ved forordning nr. 81/96 har været genstand for en fornyet vurdering. I øvrigt har Rådet på visse punkter valgt at se bort fra de forhold, som Kommissionen lagde vægt på, idet det delvis har baseret sin afgørelse på andre betragtninger.

17 De forhold, som Rådet har lagt til grund i punkt 25-28 i betragtningerne til forordning nr. 81/96, er væsentligt forskellige fra dem, Kommissionen lagde til grund i den anfægtede forordning, idet Kommissionen efter grundforordningens artikel 10, stk. 6, fandt, at sagsøgeren havde misligholdt sit tilsagn, mens Rådet skønnede, at der for sagsøgerens vedkommende i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 8, litra b), burde anvendes en eksportpris i form af en beregnet pris. Det savner derfor ganske grundlag at hævde, at den samme antagelse vedrørende spørgsmålet om en misligholdelse af tilsagnet som den, der blev lagt til grund i den anfægtede forordning, er blevet lagt til grund i forordning nr. 81/96.

18 Den omstændighed, at visse af de forhold, som Kommissionen og Rådet har lagt til grund, er de samme, er herved alene udtryk for en tilfældighed og skyldes den af Kommissionen anlagte vurdering, hvorefter de i forhold til sagsøgeren uafhængige importørers forholdsvis lave videresalgspriser kun kunne bero på, at sagsøgeren havde ydet skjult kompensation til disse importører. Rådet har baseret sig på den nævnte betragtning for at anvende artikel 2, stk. 8, litra b), med henblik på beregningen af den endelige antidumpingtold, men det er ikke vanskeligt at forestille sig situationer, i hvilke ingen af de betragtninger, Kommissionen har baseret sig på i forbindelse med en antagelse om, at en eksportør har misligholdt sit tilsagn, er relevante for beregningen af den endelige antidumpingtold for den pågældende eksportørs vedkommende. Spørgsmålet om, hvorvidt et annullationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse fra Kommissionen i medfør af artikel 10, stk. 6, kan reali-

tetsbehandles, kan ikke afhænge af, om en række forhold, som Kommissionen har lagt vægt på, også inddrages som grundlag for en afgørelse fra Rådet af en ganske anden karakter.

19 Den af Kommissionen forfægtede opfattelse, hvorefter en eksportør må afvente, at Rådet udsteder en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold, for at anfægte, at Kommissionen har lagt til grund, at den pågældende har misligholdt et tilsagn, ville føre til en uantagelig retsstilling i tilfælde, hvor Rådet, af den ene eller den anden grund, beslutter ikke at pålægge nogen endelig antidumpingtold. I sådanne tilfælde ville den pågældende eksportør således som følge af udløbet af søgsmålsfristen ikke længere have mulighed for at anlægge sag til prøvelse af lovligheden af Kommissionens antagelse om en misligholdelse af tilsagnet, selv om denne antagelse senere ville kunne gøres gældende over for den pågældende, også som led i andre procedurer vedrørende andre produkter, som begrundelse for at afslå et tilbud fra vedkommende om et tilsagn. En eksportør må derfor have en retlig interesse i at kunne anfægte lovligheden af en antagelse fra Kommissionen på grundlag af artikel 10, stk. 6, om, at der er sket en misligholdelse af et tilsagn, uden at dette kan bero på, om Rådet beslutter at indføre en endelig antidumpingtold.

Rettens bemærkninger

20 Det bemærkes i første række, at det fremgår af fast retspraksis (Domstolens domme i sagen Brother mod Kommissionen, jf. ovenfor, præmis 6, og i sagen Technointorg mod Kommissionen og Rådet, jf. ovenfor, præmis 12, Domstolens dom af 11.7.1990, forenede sager C-304/86 og C-185/87, Enital mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2939, og Domstolens dom i sagen Neotype Techmashexport mod Kommissionen, jf. ovenfor), at den midlertidige forordning ikke har nogen retsvirkninger, som sagsøgeren kan påberåbe sig, idet de beløb, for hvilke der blev stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, fuldt ud er blevet opkrævet i henhold til den endelige forordnings artikel 2. Det følger heraf, at sagsøgeren efter udstedelsen af Rådets endelige forordning som udgangspunkt ikke længere har nogen retlig interesse i at anfægte den midlertidige forordning.

21 Det må dog fastslås, at nærværende sag er anlagt til prøvelse af den midlertidige forordning, navnlig for så vidt det heri fastslås, at sagsøgeren har misligholdt sit pristilsagn, og der blev truffet bestemmelse om, at godtagelsen af dette skulle trækkes tilbage.

22 Det bør herefter undersøges, hvorvidt det forhold, at Kommissionen i den anfægtede forordning har fastslået, at sagsøgeren har misligholdt sit pristilsagn, og Kommissionen på dette grundlag har truffet bestemmelse om, at godtagelsen af dette skulle trækkes tilbage, bevirker, at sagsøgeren har bevaret en retlig interesse i at opnå en annullation af den anfægtede forordning.

23 Sagsøgeren gør herved gældende, at da grundforordningens artikel 10, stk. 6, tillægger Kommissionen en enekompetence til at afgøre, hvorvidt et tilsagn er blevet misligholdt, således at godtagelsen af det bør trækkes tilbage, er Kommissionens afgørelse herom udtryk for noget endeligt, som ikke kan anfægtes under en sag anlagt til prøvelse af Rådets forordning.

24 Der kan ikke gives sagsøgeren medhold heri.

25 Som Domstolen har fastslået i dom af 14. marts 1990 (sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 6-9, jf. endvidere dom af samme dato, forenede sager C-133/87 og C-150/87, Nashua Corporation m.fl. mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 719), er Kommissionens rolle et led i Rådets beslutningsproces. Det fremgår således af bestemmelserne i grundforordningen, at det påhviler Kommissionen at foretage undersøgelser og på grundlag af disse at beslutte at afslutte proceduren eller at fortsætte den og træffe foreløbige foranstaltninger, hvorefter den kan foreslå Rådet at træffe endelige foranstaltninger.

Det tilkommer imidlertid Rådet at træffe den endelige afgørelse. Rådet kan undlade at træffe beslutning, hvis det er uenig med Kommissionen, eller alternativt træffe en beslutning på grundlag af dennes forslag.

26 Domstolen har i de nævnte domme på dette grundlag antaget, at en afgørelse fra Kommissionen om ikke at godtage et forslag om tilsagn ikke er en foranstaltning med bindende retsvirkninger, der kan påvirke den pågældende sagsøgers interesser, da Kommissionen kan omgøre sin beslutning, og Rådet kan beslutte ikke at indføre en antidumpingtold, idet en sådan afgørelse er udtryk for en midlertidig foranstaltning, hvis formål er at forberede den endelige beslutning, og derfor ikke er en anfægtelig retsakt.

27 Det bemærkes, at Domstolen fastslog dette princip, selv om grundforordningen, jf. dennes artikel 10, stk. 1, ligesom hvad angår en afgørelse om at trække en godtagelse af et tilsagn tilbage, alene udtrykkeligt tillægger Kommissionen beføjelse til at godtage et forslag om et tilsagn.

28 I modsætning til, hvad sagsøgeren gør gældende, kan det ikke antages at fremgå af den omstændighed, at grundforordningens artikel 10, stk. 6 — i hvert fald udtrykkeligt — alene tillægger Kommissionen beføjelse til at afgøre, hvorvidt et tilsagn er blevet misligholdt, at en afgørelse, hvorefter en godtagelse af et tilsagn skal trækkes tilbage, får karakter af en anfægtelig retsakt.

29 Det bemærkes endvidere, at en afgørelse om, at en godtagelse af tilsagn skal trækkes tilbage, principielt for de berørte erhvervsdrivende har de samme følger som en afgørelse om at afslå at godtage forslag om tilsagn, dvs. den følge, at der bliver

indført en midlertidig antidumpingtold. I begge tilfælde er der dog tale om en foreløbig foranstaltning, hvis formål er at forberede den endelige afgørelse, som Rådet skal træffe.

30 Det bemærkes herefter, at det i punkt 13 i betragtningerne til den anfægtede forordning hedder, at »alle konklusioner i forbindelse med denne forordning er foreløbige og kan genovervejes i forbindelse med enhver endelig told, som Kommissionen måtte foreslå«.

31 Det må herefter antages, at en afgørelse fra Kommissionen om, at en godtagelse af et pristilsagn skal trækkes tilbage som følge af misligholdelse af tilsagnet, ikke er udtryk for en anfægtelig retsakt, og at det er ved at anfægte den pågældende forordning om indførelse af endelig antidumpingtold, at de erhvervsdrivende i givet fald vil kunne gøre gældende, at der er fejl behæftet med, at Kommissionen har fastslået, at de pågældendes tilsagn er blevet misligholdt.

32 Følgelig kan den omstændighed, at det i den anfægtede midlertidige forordning fastslås, at sagsøgeren har misligholdt sit tilsagn, ikke antages at godtgøre, at sagsøgeren har en retlig interesse i en retlig prøvelse af denne midlertidige forordning.

33 Det må i øvrigt fastslås, at spørgsmålet om en misligholdelse af tilsagnet under alle omstændigheder nu alene angår forordning nr. 81/96. I modsætning til, hvad sagsøgeren gør gældende, har Rådet i forordning nr. 81/96 foretaget en fornyet vurdering af, eller har i hvert fald taget stilling til, spørgsmålet om en misligholdelse af tilsagnet. I punkt 25-28 i betragtningerne til forordning nr. 81/96, jf. navnlig punkt 26, tillige med punkt 57 og 69 i betragtningerne, har Rådet angivet de omstændigheder, på grundlag af hvilke det ifølge Rådet må anses for godtgjort, at der er sket en misligholdelse af de pågældende tilsagn.

34 Den omstændighed, at visse af de betragtninger, som Rådet har baseret sig på med henblik på at fastslå, at der er sket en misligholdelse af tilsagnet, ikke er de samme som dem, Kommissionen har baseret sig på, må antages at støtte rigtigheden af det af sagsøgte anførte, hvorefter der rent faktisk ved Rådets forordning skete en fornyet vurdering af spørgsmålet om en misligholdelse af tilsagnet.

35 Sagsøgeren vil derfor under den til prøvelse af den endelige forordning anlagte sag kunne fremsætte ethvert hensigtsmæssigt anbringende til støtte for, at det retsstridigt er blevet fastslået, at sagsøgeren har misligholdt sit tilsagn, hvorfor sagsøgeren ikke på dette punkt længere har nogen retlig interesse i en retlig prøvelse af den midlertidige forordning.

36 Det er ligeledes med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at de forhold, som henholdsvis Rådet og Kommissionen har lagt til grund, er væsentligt forskellige, idet Kommissionen har taget stilling på grundlag af grundforordningens artikel 10, stk. 6, mens Rådet, jf. punkt 25-28 i betragtningerne til rådsforordningen, har fundet, at der burde ske en anvendelse af en beregnet eksportpris, jf. artikel 2, stk. 8, litra b). Når Rådet fandt, at der burde ske en fornyet fastlæggelse af eksportpriserne i medfør af artikel 2, stk. 8, litra b), var det netop, fordi Rådet i første række antog, at andre overbevisende årsager end kompensationsordninger ikke kunne forklare, hvorfor importørerne alle havde videresolgt det pågældende produkt med tab, og Rådet skønnede, at det ved kontrolundersøgelserne var blevet godtgjort, at de af Miwon Co. Ltd afgivne tilsagn var blevet misligholdt.

37 Det må herefter fastslås, at den til prøvelse af den midlertidige forordning anlagte sag efter udstedelsen af den endelige forordning ikke længere har nogen genstand, hvorfor det vil være ufornødent at træffe afgørelse i denne.

Sagens omkostninger

38 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten frit stillet i sin afgørelse vedrørende sagens omkostninger, når det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand. Retten finder efter omstændighederne i sagen, at hver part bør bære sine omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

1) Det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

2) Hver part bærer sine omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 10. juli 1996.

H. Jung — Justitssekretær

R. Schintgen — Afdelingsformand